

In het Portugese hart

In het Portugese hart

Ellen van Herk

Eerder verschenen:

Zwijgen is zilver
Thuis in de Algarve
Tweede kans in Santa Luzia
Zomer in de Alentejo
Teruggekeerd verleden
Terug naar Odeceixe
Verwarring aan de Douro
Quarantaine in de Alentejo
De Algarve met verve
Oude liefde, nieuw begin
Dreiging in de Algarve
Vlinders in Ferragudo
Opwinding in Ferragudo

Schrijver: Ellen van Herk

Coverontwerp: Ellen van Herk

ISBN: 9789464357264

© Ellen van Herk

Deze roman is fictie, enige overeenkomst met bestaande personen en/of gebeurtenissen berust op toeval. Alle met naam genoemde locaties bestaan, maar kunnen zijn aangepast om beter in het verhaal te passen. Een aantal personages bestaan echt en zijn aanwezig als zichzelf, maar maken geen deel uit van het fictieve verhaal. Eventuele onjuistheden komen volledig voor rekening van de auteur.

Het is verboden zonder toestemming van de auteur (delen van) het boek te kopiëren of te verspreiden.

Hoofdstuk 1

Noord-oost Portugal, begin maart

Het grote, laat negentiende-eeuwse landhuis ligt er op deze zonnige voorjaarsdag te midden van de uitgestrekte wijngaarden in de Boven-Douro, zoals de streek heet, schitterend bij.

Noëlle heeft dan ook geen enkele aanleiding om aan iets naars te denken op het moment dat ze de gang naar de privé vleugel inloopt. Integendeel. Ze verheugt zich op een avondje uit met Joaquim en staat te popelen om zich daar feestelijk voor aan te kleden. Haar uitgebreide takenpakket op de Quinta en de, zelfs in de winterperiode, nog steeds aanwezige gasten zorgen voor een behoorlijke werkdruk en hoewel ze volop geniet van haar afwisselende werk is het vooruitzicht een avond met Joaquim buiten de Quinta door te brengen bijzonder aangenaam. Het gebeurt maar af en toe dat ze samen met haar baas, die sinds een paar maanden ook haar vriend is, een avond uit kan gaan. Er is vrijwel altijd wel iets of iemand die een van hen nodig heeft.

Omdat Joaquim de eigenaar is van de Quinta en zij zorgt voor alles wat de gasten betreft, laten de vele verantwoordelijkheden hun gelijktijdige afwezigheid maar zelden toe. Dit betekent dat ze weinig privé tijd buiten de Quinta spenderen, op de nachtelijke uren na, die ze tegenwoordig samen in zijn slaapkamer doorbrengen.

Een ondeugend glimlachje verschijnt om haar lippen bij de gedachte daaraan. Ze heeft zeker niets te klagen over de aandacht, die ze daar van Joaquim krijgt, maar nu staat ze toch wel te trappelen om samen uit eten te gaan en naar een concert daarna, als er tenminste niets op de Quinta gebeurt dat hun aanwezigheid alsnog noodzakelijk maakt. Maar daar gaat ze niet van uit. De bezetting is momenteel matig, pas in het weekend wordt er weer een nieuwe groep verwacht vanwege een huwelijk, dus het lijkt erop dat ze echt even de Quinta en alle beslommingen achter zich kunnen laten.

Ze opent dan ook met een prettig gevoel van verwachting de deur van de slaapkamer. Een kleine twee jaar geleden was het nog de kamer van Joaquim en z'n vrouw Carlita, maar toen is de vrouw aan kanker overleden. Sinds een paar maanden heeft zij er haar intrek genomen en mede door een andere kleur verf op de muren en een nieuw kleed op de mooie, houten vloer begint het toch al een beetje te voelen alsof ze er thuishoort.

Ze loopt linea recta door naar de grote, vierdeurs linnenkast, die dateert uit de periode dat het huis is gebouwd. Het klassieke model en het schitterend gewreven kersenhout bezorgen haar altijd weer een gevoel van ontzag en ze kan het niet laten haar hand vol bewondering over het gladde hout te laten glijden. Het hout is zo spiegelen glad dat ze zichzelf er bijna in kan zien.

Ze draait de sleutel om en trekt de rechter kastdeur open, waarna ze een zo goed als lege roe ziet, waar enkel nog wat kale klerenhangertjes aan hangen. Vol ongeloof laat ze haar blik naar beneden gaan en staart naar de wanordelijke, op de grond liggende berg kledingstukken, die bij elkaar vrijwel haar totale garderobe vormen. Doordat ze al jaren als reisleidster en hostess werkt, heeft ze meestal bedrijfskleding aan, zodat ze maar een beperkte hoeveelheid eigen kleren heeft. De laatste maand heeft ze toevallig het een en ander aan haar garderobe toegevoegd, omdat ze van Joaquim geen bedrijfskleding hoeft te dragen, zodat de kast langzaam wat voller is geworden. Nu ligt echter alles op de bodem van de kast.

Een paar tellen is ze te overdonderd om direct te reageren. Alles wat vanochtend nog keurig op hangertjes hing of op de planken naast het hanggedeelte op stapeltjes lag, ligt nu als een wanordelijke berg op de houten vloer. Ze bukt zich en vist een van haar nieuwe blouses uit de stapel om tot de onthutsende ontdekking te komen dat hij volledig aan flarden is geknipt. Vol ongeloof laat ze het kledingstuk weer los en doet een stap achteruit alsof ze verwacht dat er elk moment iemand met een schaar uit de kast komt.

Martim! De naam komt onmiddellijk in haar op en ze voelt een soort hete bal van woede in haar buik ontstaan, die met zoveel kracht naar boven lijkt te willen dat ze nauwelijks adem kan halen.

Er kan maar één persoon verantwoordelijk zijn voor deze chaos en dat is de zoon van haar vriend en werkgever. Al vanaf het moment dat het duidelijk werd dat er meer ontstond dan een puur zakelijke relatie tussen haar en Joaquim heeft hij op een zo subtiele manier, altijd zonder dat z'n vader het in de gaten heeft, laten merken dat hij haar aanwezigheid niet duldt, maar dit slaat werkelijk alles.

In haar haast om de kamer uit te komen, struikelt ze bijna over haar eigen voeten, maar dan rent ze toch de brede, gedraaide trap af, die uitkomt in de grote, met marmeren plavuizen betegelde hal.

Hoewel ze normaal gesproken geniet van de schitterende omgeving waar ze ongeveer een half jaar geleden terecht is gekomen, ziet ze nu niets van

dit alles. Er zweeft haar maar één beeld voor ogen en ze kan amper wachten tot ze die persoon heeft gevonden. In twee sprongen neemt ze de vier treden van het halfronde bordes voor het huis en belandt op de oprit. Ze rent zo hard over de oprijlaan dat het fijne grind, waar deze mee bedekt is, onder haar schoenen vandaan springt. Een paar steentjes ketsen venijnig tegen haar kuiten, maar ze heeft het niet eens in de gaten.

Het landhuis maakt deel uit van een groot wijndomein ten noorden van de Douro, Quinta da Terrincha genoemd. De laatste jaren is het omgetoverd tot een luxe vakantieresort met een aantal kamers in het landhuis zelf, maar ook diverse over het terrein verdeelde bungalows en villa's. Hoewel ze normaal gesproken elke keer weer blij wordt van alles wat ze ziet, is haar blik nu alleen maar gericht op het gebouw waar de wijn wordt gemaakt. Als het goed is, vindt ze daar op dit moment Martim en z'n vader. Ze ziet dat de loopdeur open staat en zonder haar pas noemenswaardig in te houden, sjeest ze de ruimte door op zoek naar de persoon, die ze hebben wil. Ze passeert Joaquim en hoort hem op enigszins verbaasde toon haar naam zeggen als ze zonder vaart te minderen langs loopt, maar reageert er niet op. Ze voelt zich als een dolle stier, die zich op de rode lap in de verte fixeert als ze de wat mollige gestalte van Martim ontdekt en er recht op af stuift.

'Jij volslagen idioot!'

Zodra ze hem genaderd is, grijpt ze hem bij z'n arm en geeft hem een dusdanige oplawaai dat de man wankelend tegen een rij met houten wijnvaten belandt.

'Ben jij helemaal gek geworden? Hoe haal je het in je hoofd!'

Geheel in tegenstelling tot haar gewoonlijk rustige manier van doen, trilt ze bijna van drift en woede. Ze staat met haar handen in haar zij voor Martim en wil net opnieuw uitbarsten als ze Joaquims stem hoort.

'Noëlle, wat is hier in hemelsnaam aan de hand?'

'Vraag dat maar aan die zoon van je!'

Zonder haar hoofd in Joaquims richting te draaien, houdt ze haar blik gericht op Martim, die met een pijnlijk vertrokken gezicht over z'n arm wrijft, maar inmiddels wel weer rechtop staat. Z'n blik gaat van z'n vader naar haar en ze ziet in een flits een spottend glimlachje op z'n gezicht verschijnen, wat haar onmiddellijk weer woedend maakt.

'Martim, waar heeft Noëlle het over?'

Joaquim doet een stap opzij, zodat hij zowel z'n zoon als Noëlle kan aankijken en maakt een vragend gebaar naar z'n zoon.

'Waar gaat dit over? Wat heb je gedaan?'

'Ik heb geen idee waar ze het over heeft.'

De stem van Martim klinkt zo onschuldig, dat Noëlle boos begint te sputteren.

'Houd toch op!' valt ze uit.

'Je hebt al m'n kleren aan stukken geknipt, idioot dat je bent! Hoe haal je het in je hoofd?'

'Wat?'

'Hoe kom je daar nu bij?'

De uitroepen van beide mannen klinken tegelijkertijd en Noëlle stikt bijna in haar boosheid. Ze stampvoet van onmacht als ze Martims quasi onschuldige reactie hoort en trilt van pure frustratie.

'Doe nu niet alsof je onschuldig bent! Ik ben al die rotstreken van je zo langzamerhand spuugzat, maar dit slaat alles. Joaquim, echt, ik heb geen enkel kledingstuk meer zonder scheuren. Die zoon van je is totaal gestoord.'

Het kan haar niet langer meer schelen dat ze Joaquim met z'n zoons wandaden om de oren slaat. Ze heeft er na maanden vol speldenprikken, gesar en gelieg meer dan genoeg van. Al die tijd heeft ze haar mond gehouden tegenover Joaquim, maar dat houdt ze geen minuut langer vol. Dat hij al haar kleren heeft verknipt, is de beruchte druppel die haar emmer doet overlopen.

'Martim, zeg alsjeblieft dat het niet waar is.'

In Joaquims stem klinkt zowel ongeloof als wanhoop door en de jonge man haalt met een nonchalant gebaar z'n schouders op.

'Natuurlijk niet, ze is volslagen gek!' deelt hij z'n vader op koele toon mee.

'Waarom zou ik in hemelsnaam haar kleren verknippen? Wat een onzin. Ze is gewoon jaloers, ze probeert van alles in m'n schoenen te schuiven alleen maar om me bij jou uit de buurt te krijgen.'

'Wat een nonsens! Het is precies andersom, jij bent degene die jaloers is en mij probeert weg te pesten!'

Noëlle's mond valt verbluft open bij het horen van Martims woorden en ziet hoe Joaquim met een ongelukkige blik van haar naar z'n zoon staat te kijken.

'Je gelooft hem toch niet?' brengt ze vol ongeloof uit.

'Hij probeert me al weg te krijgen sinds hij weet dat we een stel zijn.'

'Maar waarom zou hij er om liegen?' klinkt het verslagen.

‘Waarom zou ik er om liegen?’ is haar onmiddellijke reactie.

‘Omdat het jou goed uitkomt als ik de benen neem natuurlijk,’ mengt Martim zich in de discussie.

‘Dan heb je m’n vader en het hele familiebedrijf in je hebberige handjes, maar je vergeet één ding, ik ben de enige die recht heeft op de Quinta, zeker weten. Er valt hier voor jou niets te halen, de Quinta is van mij!’

‘Wie zegt dan dat ik dat wil?’

Onthutst staart Noëlle naar de jongeman, die al vanaf het moment dat ze met z’n vader samen is haar aan het sarren is. Hij doet het uiteraard altijd als z’n vader er niet bij is, zodat ze nooit iets kan bewijzen, maar ze is er nu toch echt klaar mee. Z’n bezitterige houding ten opzichte van de Quinta schokt haar bijna net zo erg als het vinden van de aan flarden geknipte kleren, het klinkt zo obsessief dat het bijna angstig is.

‘Ik zal nooit een vinger uitsteken naar jouw erfdeel als dat is waar je bang voor bent,’ zegt ze tenslotte.

‘Ik ben verliefd geworden op je vader, niet op z’n geld of zo.’

‘Natuurlijk, dat zeggen golddiggers altijd,’ sneert de jongen, ‘dat gelooft geen mens!’

‘Martim!’

Nu wordt het Joaquim toch te gortig en hij snoert de jongen met een snelle beweging de mond.

‘Kijk uit met wat je verder zegt, jongen. Ik weet zeker dat Noëlle absoluut niet op m’n geld uit is, als jij dat denkt, heb je het mis. Maar hoe zit het nu met die kleren? Heb jij daar iets mee te maken?’

‘Natuurlijk niet, ze zal het zelf wel gedaan hebben,’ zegt Martim met alle overtuiging, die hij kan opbrengen.

‘Uiteraard om mij de schuld in m’n schoenen te kunnen schuiven. Ze probeert me al vanaf het begin af aan bij jou in een kwaad daglicht te stellen, zodat je me wegstuurt. Dan heeft ze jou helemaal voor zichzelf. Nu, denk maar niet dat het haar gaat lukken! Ik ga hier niet weg, ik hoor hier, zij niet!’

‘Kunnen jullie nu werkelijk niet samen ...’ begint Joaquim, maar Noëlle onderbreekt hem door haar hand op z’n schouder te leggen. Na weken te hebben geprobeerd Martim ervan te overtuigen dat ze totaal niet van plan is zijn vader van hem af te pakken, noch zijn geld, is het haar nu wel duidelijk dat het geen zin heeft er nog meer woorden aan vuil te maken. De jongen weet het allemaal zo te draaien dat het lijkt alsof het allemaal andersom is. Ze ziet de worsteling op Joaquims gezicht en gaat er vanuit dat hij in deze situatie nooit haar zal kiezen. Hoe kan hij ook? Martim is

z'n zoon. Hoe graag ze ook bij Joaquim wil blijven, er zit niets anders op dan te vertrekken. Het is onmenselijk om te verwachten dat Joaquim z'n enige kind afvallen, hoe vreselijk de jongen zich ook misdraagt, realiseert ze zich met een schok. Joaquims hele toekomstverwachting is aan die jongen gekoppeld en hoezeer zij hem ook verfoeit, ze kan niet van Joaquim verwachten dat hij hem als een baksteen laat vallen. Hij is familie tenslotte, die gaat hoe dan ook altijd voor, dat heeft ze in het verleden maar al te vaak meegemaakt. Als puntje bij paaltje komt, is het de bloedband die wint.

Een snelle blik op Martim vertelt haar dat hij zich maar al te goed bewust is van deze conclusie en ze wordt bijna misselijk als ze het triomfantelijke lachje om z'n lippen ziet. Het liefst zou ze hem ter plekke knock-out slaan, maar dat zou de situatie geen goed doen.

'Laat maar, Joaquim, ik snap dat je Martim niet wil afvallen, hij is je zoon tenslotte, maar ik trek het niet langer,' zegt ze in plaats daarvan zo rustig als ze kan opbrengen.

Ze voelt zich plotseling uitgeput en vreselijk eenzaam en ze heeft niet langer de energie om er tegenin te gaan. Ze vindt het verschrikkelijk om Joaquims duidelijke twijfel te zien. Het feit dat hij moet constateren dat z'n zoon werkelijk tot dat soort gedrag in staat zou zijn, valt hem zichtbaar zwaar en daar kan ze niet meer tegen.

'Je krijgt je zin,' zegt ze dan ook zacht tegen Martim.

'Ik houd het voor gezien. Ik hoop dat je hier blij mee bent en dat het goed voelt om je vader een nieuwe liefde te misgunnen. Wat ben je een misselijk, kinderachtig ventje.'

Ze wacht niet op een reactie, maar draait zich met een ruk om en begint aan de lange wandeling terug. Terwijl ze de wijnmakerij uitloopt en aan de andere kant van de oprit het grote landhuis ziet opdoemen, wordt ze overvallen door een pijnlijk gevoel van verlies en ze bijt op haar lip om niet te gaan huilen. Het was ook te mooi om waar te zijn, bedenkt ze vol spijt. Het is haar tenslotte nog nooit gelukt om een normale relatie te hebben, ze lijkt wel gek dat ze dit keer dacht dat het wel zou slagen.

Alsof ze lood in haar schoenen heeft, doorkruist ze traag de hal en trekt zich bijna aan de schitterende houten trapleuning omhoog. Ze heeft net de deur van de slaapkamer opgeduwd als ze achter zich voetstappen hoort naderen en zonder te kijken, weet ze dat Joaquim haar achterna is

gekomen.

Ze werpt geen blik over haar schouder, maar loopt zonder te stoppen door naar de kast, waarvan de deuren nog steeds wijd open staan en trekt haar trolley onder het bed vandaan.

In de hoop dat er tussen de vernielde kledingstukken nog een paar hele zitten, gooit ze de hele berg op het bed en begint alles een voor een te bekijken. Ze hoort Joaquim achter zich naar adem snakken als hij de vernielde kleding ziet en kan een wrang lachje niet tegenhouden.

‘Denk je echt dat ik dit zelf zou doen?’

Ze houdt een vrolijk, gebloemd jurkje omhoog dat ze haar geluksjurkje noemt, omdat ze het aan had tijdens het sollicitatiegesprek met Joaquim en het sinds die tijd hun beider favoriet is.

‘Maar Martim ...’

Ze schrikt van de verslagen uitdrukking, die er plotsklaps op z’n gezicht verschijnt en slaakt een diepe zucht.

‘Is je zoon,’ maakt ze gelaten zijn zin af.

‘Hij wil gewoon geen ander in de plaats van z’n moeder en dat kan ik voor een deel wel begrijpen, maar ik kan er niet meer tegen. Ik vraag je niet om te kiezen, maar die jongen is ziek. Die jaloezie, de bezitterigheid, deze vernielzucht,’ ze houdt als bewijs het jurkje omhoog, ‘dat is echt niet gezond, Joaquim,’ zegt ze nadrukkelijk, ‘hij heeft hulp nodig.’

‘Hij is altijd een moederskindje geweest,’ zegt Joaquim verslagen.

‘Toen z’n moeder zo onverwacht zo ernstig ziek werd, heeft hij uren aan haar bed gezeten, hele dagen, weken zelfs. Hij week vrijwel niet van haar zijde. Ze was alles voor hem en dat was wederzijds. Omdat hij helaas altijd enig kind is gebleven, heeft Carlita zich altijd volledig op hem gericht, misschien niet goed, maar op zich wel te begrijpen toch? Het is voor hem heel moeilijk om iemand anders in haar plaats te zien,’ probeert hij Martims gedrag te verklaren.

‘Maar dat is toch geen excuus voor dit?’

Ze wijst naar de kleren en schudt vol ongeloof haar hoofd.

‘Hij heeft hulp nodig, die jongen is geobsedeerd, dat gaat vandaag of morgen fout. Ik meen het, Joaquim, dit is niet normaal. Ik snap dat hij verdriet heeft om z’n moeders dood, maar dat is geen verklaring voor zoiets! Dit gedrag is niet normaal!’

Ze heeft tot nu toe twee eenvoudige T-shirts gevonden, die nog heel zijn en gooit ze, zonder de moeite te nemen ze op te vouwen, in haar trolley.

‘Maar wat moet ik dan?’

De wanhoop in z’n stem is duidelijk hoorbaar en het liefst zou ze haar

armen om hem heen slaan en hem troosten, maar ze blijft dit keer bewust op afstand. Als ze nu een stap dichterbij zet, begint ze weer te twijfelen en ze wil zich niet laten overhalen om te blijven. Dan is het alleen maar wachten op de volgende escalatie.

'Tenzij je hulp voor hem zoekt, zit er niets anders op dan dat ik ga,' deelt ze hem triest mee.

'Het begon relatief onschuldig, m'n telefoon ergens anders neerleggen, m'n autosleutels, papieren op m'n bureau. Eerst dacht ik dat ik slordig begon te worden, maar dat ben ik niet, dat was het ook niet. Hij leek het leuk te vinden me te pesten, maar dit is geen pesten meer, dit gaat verder. Vorige week was het m'n autoband, die opeens plat stond, nu m'n kleren, wat is het volgende week? M'n remleiding? Iets in m'n eten? Ik kan hem niet meer vertrouwen, ik ben bang voor hem,' laat ze er eerlijk op volgen.

'Dit zijn geen spelletjes of kwajongensstreken meer, Joaquim, wat je kan goed praten, dit is ziek! Ik weet dat je het niet wilt horen, dat snap ik ook, hij is je enig kind, maar ben je bereid de rest van je leven alleen te blijven voor hem? Hij zal geen enkele andere vrouw in z'n moeders plaats dulden, nooit, dat weet je net zo goed als ik. Kun je daar werkelijk mee leven?'

Ze pakt een spijkerbroek waar de schaar blijkbaar wel in is gegaan, maar niet er doorheen, zodat er behalve een klein gat op haar bovenbeen geen andere schade is en gooit hem bovenop de T-shirts. Met de kleine garderobe die er over dreigt te blijven, kan ze niet te kieskeurig zijn.

Gelukkig heeft hij haar la met ondergoed met rust gelaten, dat verbaast haar nog het meest eigenlijk.

Ze graait met twee handen al haar slipjes, beha's, sokken en zwemkleding bij elkaar en laat ze op de spijkerbroek vallen, waarna ze de overgebleven kledingstukken met haar voet terug in de kast veegt.

'Je mag ze weggooien,' deelt ze Joaquim mee, 'ik kan er niets meer mee.'

'Ik weet niet wat ik zeggen moet.'

De man staart van de kleren in de kast naar het armzalige hoopje heel gebleven kleding in de koffer en maakt een verslagen gebaar.

'Ik weet dat je gelijk hebt, maar wat moet ik? Zoals je zegt, hij is m'n enige kind, m'n zoon, de erfgenaam van alles hier.'

Hij maakt een weidse beweging met z'n armen om alles rondom het landhuis aan te duiden en kijkt haar zo wanhopig aan dat de tranen opnieuw in haar ogen springen.

'Ik weet het, alles wat je doet hier, doe je om het hem uiteindelijk na te laten, maar ik kan je hierin echt niet adviseren,' zegt ze vermoeid.

‘Ik ben bang dat, als ik hier nog één dag langer blijf, hij mij persoonlijk iets aandoet. Tot nu toe zijn het spullen geweest, maar hoelang nog? Ik weet dat je me niet gelooft, niet wil geloven,’ zegt ze snel als hij z’n mond wil opendoen, ‘en dat begrijp ik best. Je wilt zoiets niet horen van je eigen kind, maar ik kan er niet meer tegen. In het begin dacht ik dat het aan mij lag als ik weer iets kwijt was, ik kon gewoon niet geloven dat iemand moedwillig dat soort geintjes zou uithalen, maar inmiddels weet ik dat het echt zo is. Het zijn kleine dingetjes meestal, waardoor ik aan mezelf ging twifelen, maar de laatste tijd gaat hij te ver, dit wordt eng. Hij heeft gewonnen, ik geef het op, ik moet wel.’

Ze loopt langs Joaquim heen in de richting van de badkamer en begint verblind door tranen haar toiletartikelen bij elkaar te grabbelen. Ondanks haar frustratie heeft ze nog de tegenwoordigheid van geest om een greep in de wasmand te doen. Het zijn weliswaar gedragen kleren, maar ze zijn in elk geval heel. Ze gooit haar toiletspullen bovenop de vuile was en loopt met haar armen vol de kamer weer in.

Joaquim staat nog steeds onbeweeglijk bij het bed naar de hoop vernielde kleren te kijken. Z’n hele houding straalt ongeloof en verdriet uit, zodat ze, zodra ze haar spullen in de trolley heeft gegooid, ondanks alles toch haar armen om hem heen slaat.

‘Het spijt me, ik houd werkelijk van je, maar ik kan dit niet,’ fluistert ze door haar tranen heen.

Z’n armen glijden om haar heen en ze voelt hoe hij z’n gezicht in haar haren verbergt.

‘Ik houd van jullie allebei,’ hoort ze hem mompelen, ‘ik kan niet kiezen, dat is onmenselijk.’

‘Dat weet ik en dat begrijp ik ook. Je zou ook niet de man zijn, die je bent, als je dat wel zou kunnen.’

Hoewel ze het gevoel heeft dat haar hart werkelijk in tweeën breekt, maakt ze zijn armen los en doet een stap achteruit.

‘Ik neem het je niet kwalijk, hij is je enige familie, maar ik kan hier niet langer tegen vechten. Dat trek ik niet.’

Ze sluit het deksel van haar koffer en tilt hem van het bed. Hij is belachelijk licht en ze herinnert zich nog maar al te goed het gevoel van verwachting en hoop dat ze een paar maanden geleden had toen ze dezelfde koffer hier in deze kamer uitpakte. Haar hele bezit zat er in en nu is dit alles wat ervan over is.

‘En nu? Wat ga je doen?’

Joaquim kijkt haar gepijnigd aan en ze haalt verslagen haar schouders op.

‘Geen idee, werk zoeken ergens anders.’

‘Laat me je in elk geval die kleren vergoeden.’

Hij grijpt al in z’n achterzak en voor ze iets kan doen, heeft hij al het papiergeld dat hij in z’n portefeuille heeft zitten al in haar hand geduwd. Ze begrijpt dat het op dit moment het enige is wat hij concreet voor haar kan doen en hoewel ze de neiging heeft te weigeren, besluit ze haar trots dit keer opzij te zetten. Niet alleen omdat ze dringend kleren moet kopen, maar ook omdat ze beseft dat hij op deze manier in elk geval iets probeert goed te maken van wat z’n zoon heeft gedaan al weten ze allebei dat het nooit voldoende is.

‘Bel me als je geld nodig hebt, alsjeblieft, dit voelt zo fout. Ik wil je helpen, maar ik weet niet hoe,’ zegt hij op gefrustreerde toon.

‘Ik ga je zo vreselijk missen, Noëlle, dit klopt niet!’

Ze stopt met trillende vingers het geld in haar tasje en controleert of haar portemonnee, haar paspoort en haar telefoon er in zit.

‘Ik houd van je, echt, dat moet je geloven,’ zegt hij dringend.

‘Dat geloof ik ook, maar je houdt ook van Martim en dat is het probleem. We kunnen hier niet samen onder één dak leven. Het is of hij of ik en ik begrijp dat je altijd voor hem zal kiezen, hoeveel pijn dat ook doet. Het ga je goed.’

Ze drukt een snelle kus op z’n wang, waarna ze de trolley beet grijpt en langs hem heen de kamer uitloopt. Ze kijkt niet meer om, bang dat ze zich alsnog in z’n armen stort en loopt in een veel langzamer tempo dan een half uur eerder de trap af.

Als ze haar trolley in de achterbak van haar auto gooit, ziet ze vanuit haar ooghoeken dat Martim de wijnmakerij uit komt lopen en met zijn armen over elkaar tegen de muur gaat staan. Ze negeert hem echter volledig en gaat achter het stuur zitten zonder nog een keer in zijn richting te kijken. Ze heeft er geen enkele behoefte aan om de ongetwijfeld voldane glimlach op z’n gezicht te zien. Hij heeft gewonnen. Met tranen in haar ogen rijdt ze achteruit en ziet in haar achteruitrijspiegel dat Joaquim inmiddels ook het huis uit is en in haar richting komt lopen. Zonder zichzelf de kans te geven zich te bedenken, geeft ze gas en stuift harder dan verstandig is de lange oprijlaan af. Ze heeft geen idee waar ze heen gaat, maar het moet in elk geval een eind weg zijn. Ze bereikt de doorgaande weg en slaat automatisch linksaf richting het zuiden.

Net voor ze de weg opdraait, vangt ze nog een glimp op van de brede toegangspoort, waar ze een klein half jaar zo hoopvol doorheen is gereden op weg naar een nieuwe baan met eindelijk een vaste standplaats na jaren van hot naar her te zijn getrokken. Er schiet een dusdanige brok in haar keel dat ze moeite heeft met ademen. Ze is op het wijndomein in dienst gekomen om voor de welgestelde clientèle passende excursies, huwelijken en allerlei activiteiten te organiseren en het leek een droombaan. Met Joaquim als eigenaar en directe leidinggevende kon ze het vanaf het allereerste gesprek goed vinden en na een paar maanden hebben ze beiden toegegeven dat hun relatie meer was dan alleen zakelijk of vriendschappelijk. Kort daarna is ze vol verwachting en dolverliefd bij hem in het landhuis ingetrokken. Heel even heeft ze de hoop gehad dat ze eindelijk haar eindbestemming had gevonden, maar het mag wederom niet zo zijn blijktbaar.

Hoofdstuk 2

Coimbra, begin maart

Julie zit in de wachtkamer en staart naar de grond tussen haar voeten, terwijl ze zonder erbij stil te staan continu de smalle, zilveren ring om haar vinger heen en weer draait. Ze hoeft hem niet af te doen en de inscriptie aan de binnenkant te zien om te weten wat er staat.

Het zinnetje gaat als een mantra door haar hoofd. *'Amor da minha vida'*. Je bent de liefde van m'n leven.

Ze heeft de woorden bijna drie jaar geleden voor het eerst zelf uitgesproken nog geen uur nadat ze Jaime na vijftwintig jaar terug zag en hij is ze, net als zijzelf, nooit vergeten. Precies een jaar na hun zo onverwachte weerzien, heeft hij haar de ring gegeven met de inscriptie.

Heel even was ze bang dat hij haar ten huwelijk wilde vragen en stak haar oude bindingsangst weer de kop op, hoewel ze het tegelijkertijd misschien ook wel kort hoopte. Mensen zitten toch soms vreemd in elkaar, bedenkt ze wat wrang. Blijkbaar kun je tegelijkertijd ergens bang voor zijn en het stiekem toch ook willen, al zal ze dat laatste nooit toegeven, zelfs niet tegen Jaime. Dat voelt ondanks alles nog steeds te kwetsbaar.

Jaime vertelde echter alleen maar wat ze voor hem betekent en hoe blij hij is dat ze na al die tijd weer samen zijn gekomen. De ring was bedoeld als bevestiging dat het afgelopen jaar het mooiste jaar van z'n leven is geweest en als teken dat hij dolgraag met haar door wil. Ontroerd is ze hem in z'n armen gevallen. De inscriptie is voor beiden dé manier om hun gevoel voor elkaar te beschrijven.

Ze herinnert zich nog steeds het moment, drie jaar geleden, dat ze hem op het smalle bed in zijn appartementje in Odeceixe zo noemde, waarna ze zonder een moment te twifelen bij hem is ingetrokken. Wat was ze positief geweest toen, naïef waarschijnlijk ook. Al was Jaime, zoals hij het zelf noemde, kreupel en invalide, ze had het feit gewoonweg van tafel geveegd alsof het niet bestond.

Met haar onverwoestbare optimisme was ze ervan overtuigd dat het te verhelpen was.

Een jaar later was het haar wel duidelijk geworden dat het zo eenvoudig niet was en dat Jaime misschien wel gelijk had na jaren van ellende om geen nieuwe pogingen meer te willen ondernemen.

Bijna was ze zover om zich erbij neer te leggen, maar precies op dat moment ontdekte ze dat er een beroemde traumachirurg uit Zuid-Afrika

les kwam geven in Coímbra. Ze zag haar kans schoon.

Het was uiteindelijk aan haar doorzettingsvermogen en eeuwige optimisme te danken dat Jaime en de chirurg met elkaar in contact waren gekomen, al had Jaime er in eerste instantie niets van willen weten.

Eén operatie en dan zou Jaime weer de man zijn, die hij voor het ongeluk was geweest; ze schudt haar hoofd om haar eigen goedgelovigheid. Helaas waren er niet één, maar drie operaties nodig geweest met tussentijds steeds weer periodes van revalidatie, zodat ze inmiddels anderhalf jaar verder zijn, maar nu is het einde dan toch echt in zicht.

Ze tilt haar hoofd op en werpt een blik op de deur, waar Jaime bijna twintig minuten geleden door is verdwenen en die nog steeds gesloten is. Waarom duurt wachten toch altijd zo lang? Als het voor haar al lang duurt, moet het voor Jaime helemaal voelen als uren, of juist niet?

Zelf was ze die ochtend geforceerd opgewekt, heeft zichzelf er regelmatig op betrapt dat ze zenuwachtig aan het ratelen was, maar aan Jaime was niets te merken geweest. Hij was net zo rustig als altijd, hoewel hij ongetwijfeld net zo gespannen was voor de allerlaatste scan. Het grote verschil is natuurlijk dat hij weet hoe hij zich voelt, terwijl zij zich vastklampt aan foto's, scans en opmerkingen van de dokter.

Uiteraard heeft ze Jaime vooruit zien gaan. Ze heeft hem zien veranderen van iemand die het grootste deel van de dag in een scootmobiel zat en alleen met een stok een paar wankele meters kon afleggen tot iemand die weer los kan lopen. Het zal nooit meer met de soepele pas zijn, die ze zich nog zo goed herinnert van achtentwintig jaar geleden, maar ze vindt het elke dag toch weer een wonder. Dat neemt niet weg dat ze nu met angst en beven wacht tot de hopelijk allerlaatste scan achter de rug is.

Hierna hebben ze dan toch hopelijk eindelijk het afsluitende gesprek met de chirurg en kunnen ze eindelijk weg uit Coímbra.

Ze leunt met een diepe zucht achterover en staart naar de poster van de universiteit van Coímbra, die tegenover haar aan de muur hangt.

Anderhalf jaar geleden zijn ze vol hoop en verwachting in de stad gearriveerd met het idee dat ze er voor Jaime's operatie hooguit een half jaar zouden blijven en dan net op tijd voor het zomerseizoen weer terug konden naar Odeceixe. Helaas is het anders gelopen.

Doordat ze veel langer in Coímbra moesten blijven, zat er niets anders op dan hun baan in *Casas das Moinhos* op te geven, iets wat met name bij

Jaime voor dubbele gevoelens zorgde. Al werkte hij er in loondienst, het voelde als iets waar hij deels zelf verantwoordelijk voor was en het idee weer op zoek te moeten naar een andere functie maakte hem onrustig en bij tijd en wijle kribbig.

Gedurende de hele periode van Jaime's operaties en de tussentijdse revalidatie heeft Julie in een van de grotere hotels in Coímbra gewerkt, omdat er brood op de planken moest komen, maar ze is blij dat daar nu een eind aan is gekomen. Ook zij heeft inmiddels behoefte aan iets waar ze zelf de zaken kunnen bepalen al begrijpt ze maar al te goed dat het werk niet voor het oprapen ligt.

De afgelopen maanden hebben ze zich dan ook volop georiënteerd en uiteindelijk besloten op een voor beiden onbekende plek in *Centro de Portugal*, dichtbij het geografische hart van Portugal, opnieuw te beginnen. Aan die plek kleven voor geen van beiden herinneringen en omdat het toerisme ook daar voorzichtig in opkomst is, verwachten ze er met de nodige inspanningen iets te kunnen opbouwen voor hen samen. Het heeft ook iets symbolisch, vindt ze. Het hart staat voor de liefde tussen hen, maar eveneens voor haar liefde voor Portugal en ze kijkt uit naar een nieuwe start in die regio.

De afgelopen weken is Julie, terwijl Jaime nog volop aan het revalideren was, al diverse keren heen en weer gereden op zoek naar werk. Inmiddels heeft ze voor zes ochtenden per week werk gevonden bij een op de Engelse markt georiënteerd wellness resort aan de Zêzere. De bedoeling is dat ze daar van grofweg negen tot een de gasten SUP-les gaat geven, wandelingen met ze gaat maken en andere activiteiten onderneemt. Het geld wat ze daar mee verdient, is een redelijke basis, maar niet voldoende voor hen beiden om van te leven. Gelukkig heeft ze via Jason, de eigenaar van het resort, Tom ontmoet, een Duitser, die graag terug wilde naar Keulen en op zoek was naar iemand die z'n rondvaartboot wilde overnemen. Met wat passen en meten en een tijdelijke lening van Julie's zus Jessica zijn ze het eens geworden over een acceptabel bedrag, zodat Jaime zich vanaf nu kan richten op rondvaarten, excursies en picknicks op en aan het water. Het is dan wel geen Oceaan, maar water en Jaime horen in haar beleving nu eenmaal bij elkaar.

Ze merkt aan alles dat hij ernaar uitkijkt weer iets voor zichzelf te hebben en ze heeft er dan ook het volste vertrouwen in dat ze er samen een succes van kunnen maken. Inmiddels heeft ze ook contact gelegd met een paar buitenlandse huiseigenaren en hen aangeboden alles omtrent de

verhuur van hun vakantiehuizen te gaan regelen, waar tot nu toe een vijftal positief op hebben gereageerd. Dit allemaal bij elkaar moet voldoende zijn om in elk geval het eerste jaar door te kunnen komen en verder kan ze alleen maar hopen dat er van het een het ander komt.

Het zal met name voor Jaime nog wel een tijdje wennen zijn en ze moeten even afwachten of hij alle bezigheden, die ze van plan zijn, inderdaad zonder problemen aankan, maar ze kunnen rustig aan beginnen.

Via een van de andere medewerkers op het resort is ze in contact gekomen met een Nederlandse vrouw, die al jaren net buiten Dornes aan de zuidkant van de Zêzere woont en daar een leegstaand, zelfstandig gastenverblijf op haar terrein heeft dat ze wellicht kunnen huren. Tot een paar jaar geleden woonde de volwassen dochter van de vrouw er, maar sinds die is verhuisd, staat het leeg.

Hoewel Julie het gevoel heeft goed met haar overweg te kunnen, heeft de vrouw aangegeven eerst te willen kennismaken met Jaime voor ze daadwerkelijk 'ja' zegt, zodat het nog niet honderd procent zeker is. Toch heeft ze er na een aantal zeer prettige ontmoetingen met de vrouw een goed gevoel bij en ze hoopt vurig dat de vrouw niet bestand zal blijken tegen Jaime's charme, heeft ze Jaime met een knipoog laten weten.

Ze schrikt op uit haar overpeinzingen als de deur van de onderzoekskamer opengaat en Jaime naar buiten stapt en ze staat al bij hem voor hij ook maar iets heeft kunnen zeggen.

'En?' vraagt ze onmiddellijk.

'Geen idee nog, Demeteren zit er nu naar te kijken. Hij geeft ons een seintje als hij zover is,' deelt Jaime haar mee. Ze ziet aan de gespannen trek op z'n gezicht dat hij niet zo rustig is als hij zich voordoet en geeft hem een bemoedigend kneepje in z'n hand.

'Het is vast helemaal goed, je loopt als een kievit,' zegt ze vol overtuiging.

'Nou ja, niet overdrijven zeg, meer een waggelende gans,' zwakt hij het af.

'Echt niet!'

Julie schudt gedecideerd haar hoofd.

'Iemand die je niet heeft gekend voor het ongeluk ziet helemaal niets aan je, je bent weer zo goed als nieuw.'

'Behalve dat surfen echt niet meer gaat lukken, de balans blijft een dingetje,' klinkt het toch enigszins teleurgesteld.

'Jemig Jaime, vergeleken met twee jaar geleden is het een wonder dat je überhaupt weer loopt. Wie weet komt het surfen ooit wel weer, maar kun je niet blij zijn met dit?' vraagt Julie enigszins vermoeid. Het heeft haar maanden gekost om Jaime ervan te overtuigen weer over een operatie na

te willen denken, maar toen hij eenmaal in Coímbra was, kreeg de hoop misschien ooit weer helemaal de oude te worden en zelfs weer te kunnen surfen hem in z'n greep. Dat dit laatste nog steeds niet is gelukt, vindt hij ondanks alles wat hij wel weer kan, moeilijk te accepteren en hoewel ze het aan de ene kant begrijpt, vindt ze dat hij aan de andere kant blij moet zijn met alles wat hij inmiddels wel weer kan.

'Sorry,' zegt Jaime direct berouwvol.

'Ik weet dat je gelijk hebt, maar omdat het allemaal zo goed ging, had ik gehoopt zelfs dat weer te kunnen. Ik zal er niet meer over zeuren, je hebt gelijk, dit is al een wonder.'

Hij trekt haar naar zich toe en legt z'n handen aan weerszijden van haar gezicht, waarna hij een tedere zoen op haar lippen drukt.

'Als jij me niet maandenlang aan m'n hoofd had gezeurd, was ik sowieso nooit hier terecht gekomen. Heb ik je al gezegd dat ik blij ben dat je niet hebt opgegeven?'

'Een keer of honderd, hoewel je me nog meer keren hebt vervloekt,' lacht Julie.

'Ja, die operaties en met name de langdurige revalidaties waren geen pretje, lieverd, maar het is het uiteindelijk toch allemaal waard geweest.'

Hij wil nog iets zeggen, maar op dat moment verschijnt er een verpleegster, die z'n naam noemt en hen meedeelt dat dokter Demeteren hen nu kan ontvangen.

Julie voelt Jaime ondanks z'n positieve woorden van zojuist toch verstrakken en ze grijpt hem onmiddellijk bij z'n hand, waarna ze gezamenlijk naar de spreekkamer lopen.

'Jaime, ik weet dat het je niet is meegevallen en ik moet eerlijk zeggen dat ik ook had gehoopt dat twee operaties voldoende waren, maar al met al ben ik meer dan tevreden met het uiteindelijke resultaat en jij neem ik aan ook.'

De Zuid-Afrikaanse chirurg, die les geeft aan de Medische Faculteit van Coímbra en gespecialiseerd is in traumachirurgie kijkt hem van achter z'n bureau glimlachend aan en knikt even vriendelijk naar Julie.

'De scan ziet er uitstekend uit. Je zult de komende weken nog even moeten doorgaan met fysiotherapie om te zorgen dat alle spieren hun kracht en soepelheid terugkrijgen, maar ik heb geen enkele reden om ontevreden te zijn. Zolang je geen pijn hebt, kun je alles doen wat je wilt. Wat mij betreft, zie ik je niet meer terug.'

'Dat is geweldig!'

Julie grijnst breed en maakt direct een verontschuldigend gebaar naar de oudere man.

‘Niet dat ik iets tegen u persoonlijk heb, dokter, integendeel, ik blijf u m’n hele leven dankbaar, maar ik kan inmiddels geen ziekenhuis meer zien,’ laat ze er met de haar kenmerkende openhartigheid op volgen.

‘Dat begrijp ik volledig, Julie, ik voel me ook zeker niet persoonlijk aangesproken,’ glimlacht de man.

‘Ik wens jullie heel veel succes. Laat af en toe eens iets horen, ik ben benieuwd hoe het jullie verder gaat.’

‘Dat doen we zeker,’ belooft Jaime, terwijl hij z’n hand uitsteekt en die van de arts stevig schudt.

‘Nogmaals bedankt voor al uw inspanningen. Het heeft tijd en moeite gekost om maar niet te spreken over de pijn, maar ik ben verder gekomen dan ik anderhalf jaar geleden had gedacht.’

‘Mooi, geniet ervan, jullie hebben nog een groot deel van jullie leven samen voor de boeg, maak er iets moois van.’

In de afgelopen anderhalf jaar hebben ze de man goed leren kennen en hij weet dat ze elkaar pas kort daarvoor na een periode van vijftieng jaar weer hebben teruggevonden en nog vol plannen zitten. Ze weten dan ook dat z’n succeswens echt gemeend is en geen losse opmerking.

‘Dank u, dokter.’

Julie vergeet het decorum en loopt zonder meer om het bureau heen om de arts een dankbare knuffel te geven, die de man met een verheugde glimlach in ontvangst neemt. Hij knikt naar Jaime, die het met een brede lach zit gade te slaan en geeft Julie dan een waarderend klopje op haar wang.

‘Je bent een koppige meid, een doorzetter, jullie komen er wel,’ zegt hij goedkeurend.

Een kwartier later rijden ze de parkeerplaats op van het appartement dat de afgelopen anderhalf jaar als hun thuis heeft gediend, hoewel het weinig voorstelt. Zodra Julie de voordeur opent, worden ze begroet door de kleine, zwart-witte poes Tess, die uiteraard vanuit Odeceixe met hen mee is verhuisd en Julie tilt het luid spinnende dier direct op.

‘Eindelijk Tess, we kunnen weg! Vanavond heb je weer een tuin tot je beschikking, dat werd tijd, nietwaar?’

Ze glimlacht over Tess’ kopje heen naar Jaime, die hen met een geamuseerde blik in z’n grijze ogen staat gade te slaan en wijst dan naar de openstaande slaapkamerdeur.

‘Toen jij vanochtend je laatste fysiobehandeling had, heb ik onze spullen al ingepakt. Zodra het in de auto staat, kunnen we weg,’ deelt ze hem mee.

‘Mooi, terwijl ik dat doe, kun jij de sleutel teruggeven aan Manuel.’

‘En de borg terugvragen.’

Julie draait zich op haar hakken om met Tess nog in haar armen en loopt zonder een moment te aarzelen naar de woning van de eigenaar.

‘Bedankt voor alles.’

Een minuut of tien later geeft ze de oude man een hartelijke knuffel en krijgt als dank een warme glimlach en een goedbedoeld tikje op haar wang terug alsmede een potje vijgenjam dat door zijn dochter is gemaakt. Ze hebben een snelle inspectieronde gemaakt door het gemeubileerde appartement, waar Jaime al hun persoonlijke bagage al uit heeft verwijderd en Manuel is meer dan tevreden over hoe het er uit ziet.

‘Wie weet tot ziens,’ zegt de man.

‘Het heeft niets met u te maken, maar ik hoop echt van niet.’

Julie knipoogt en na een laatste vriendelijke glimlach naar hun oude huisbaas loopt ze met Tess rustig op haar arm naar de auto, waar Jaime al op haar zit te wachten. Zowel de achterbank als de kofferbak van de kleine Peugeot liggen vol met hun persoonlijke spullen, maar dat is dan ook alles wat ze bezitten.

‘Alles geregeld?’ wil hij weten, zodra ze het portier opentrekt.

‘Helemaal. Hij was tevreden over hoe we het hebben achtergelaten, dus ik heb de borg terug plus een potje vijgenjam van z’n dochter. Zij woont in Manuels oude huis en voorziet hem van meer potjes dan hij op kan.’

Ze klopt als bevestiging op haar tas, die ze vervolgens tussen haar voeten op de grond voor haar zet.

Tess nestelt zich op haar schoot en ze aait het dier liefdevol over haar kopje. De poes is al zo vaak met haar mee verhuisd dat ze inmiddels volledig gewend is aan autoritten en nieuwe onderkomens en Julie heeft er het volste vertrouwen in dat ze ook op hun nieuwe plekje weer snel gewend zal zijn.

‘Mooi, dan zijn we klaar voor ons volgende avontuur.’

Jaime start de motor en rijdt langzaam de parkeerplaats af, waarna hij de richting van de doorgaande weg inslaat, die hen uiteindelijk in zuidelijke richting moet brengen.

Julie werpt nog een laatste blik door het zijraam op het onpersoonlijke flatgebouw, waarna ze haar hand op Jaime's bovenbeen legt en zich op de weg voor hen richt.

Hun bestemming is Dornes aan de Zêzere. Dit dorpje is onlangs verkozen tot een van de mooiste dorpjes van Portugal, waardoor ze ervan uitgaan dat het toerisme de komende jaren alleen maar zal toenemen en ze hebben dan ook goede hoop hier een nieuw bestaan te kunnen opbouwen. Het feit eindelijk weer samen aan het werk te kunnen, al is het dan niet in de buurt van de Oceaan, is voor beiden een droom die uitkomt en Julie kan dan ook nauwelijks wachten tot ze er zijn.

Het enige wat nu nog moet gebeuren, is Jaime kennis laten maken met Lucinda en als dat goed verloopt, kunnen ze vandaag nog in haar gastenverblijf trekken.

'Je zit toch niet te piekeren, wel?'

Alsof Jaime merkt dat ze zich zorgen maakt, legt hij z'n hand even op de hare en geeft er een bemoedigend kneepje in.

'Het komt vast allemaal goed,' zegt hij vol overtuiging.

'Natuurlijk,' Julie glimlacht onmiddellijk en legt haar hoofd tegen z'n schouder, terwijl ze een zucht van tevredenheid slaakt.

'Ik ben zo blij dat we eindelijk Coïmbra uit kunnen,' geeft ze toe.

'Ik weet dat het een mooie stad is, maar ik ben toch meer een natuurmens. En de winters,' ze rilt overdreven, 'het zal buiten de stad 's winters ook wel koud zijn, maar het is hier allemaal zo grijs. Ik hoop echt dat we in Dornes een toekomst kunnen opbouwen. Jij vond het toch ook fijn daar?'

Ze zijn er samen een weekend heen geweest om rond te rijden en zich te oriënteren, maar onzeker opeens kijkt ze hem aan en hij schudt vol verbazing z'n hoofd.

'Dat weet je toch? We hebben het er uitgebreid over gehad. Ga je nu ineens twijfelen? Dat is helemaal niets voor jou,' vindt hij.

'Dat weet ik, ik twijfel ook niet echt, maar misschien probeer ik niet te enthousiast te zijn zolang ik nog niet honderd procent zeker ben dat Lucinda ons haar huis verhuurt,' geeft ze schoorvoetend toe.

'Ik verlang zo naar een plekje van ons samen waar we ons de komende jaren kunnen settelen. Ik wil het gewoon zo graag, maar ik durf denk ik nog niet te blij te zijn, bang dat het alsnog op de een of andere manier door onze neus wordt geboord.'

Deze onzekerheid is niets voor haar, maar opeens wordt ze overvallen

door de angst dat het dit keer niet gaat lukken.

'Onzin,' zegt Jaime stellig.

'Uit alles wat je me over Lucinda hebt verteld, leid ik af dat het een aardige, oudere dame is. Ik vind haar om m'n pink, wedden?'

Hij knipoogt ondeugend en ze geeft hem een kwajongensachtige por tegen z'n schouder.

'Doe inderdaad maar lief tegen haar, ik denk dat ze wel een sterke man op haar erf kan gebruiken,' vindt ze dan pragmatisch.

'Ze is volgens mij al jaren alleen.'

'Maak je geen zorgen, laat dat maar aan mij over. Oudere dames zijn m'n specialiteit.'

Ze grinniken allebei en in een vrolijke stemming vervolgen ze hun route.

Hoofdstuk 3

Alkeva meer, ruim drie maanden later

Het is een warme vrijdag, half juni. De temperatuur schommelt rond de vijfendertig graden en de groep Nederlandse wandelaars slaakt een collectieve zucht van verlichting als ze tegen enen de schaduw van de bomen aan het meer bereiken.

‘Lunch, zwempauze voor degenen, die dat willen en tijd voor een siësta. We blijven hier tot vier uur, het is te warm om nu verder te lopen,’ kondigt Noëlle aan.

Er worden rugzakken van schouders getild, handdoeken tevoorschijn gehaald en een paar enthousiastelingen lopen al richting het water, terwijl een paar anderen eerst hun lunch willen verorberen.

‘Gaat het?’

Noëlle blijft staan bij de oudste deelneemster aan de wandeltocht en werpt haar een bezorgde blik toe, die echter met een glimlach en een knikje wordt beantwoord.

‘Jazeker, ik kan goed tegen de warmte hoor, maar lief dat je het vraagt.’

De grijsharige Lucinda heeft ondanks de vermoeidheid, die ze ongetwijfeld moet voelen, een opgewekte uitdrukking op haar gerimpelde gezicht. Noëlle legt in een spontaan gebaar haar hand op de smalle schouder van de oude dame en geeft haar een bemoedigend kneepje. Lucinda is vierenzeventig, maar beschikt over een conditie waar een aantal jongere deelnemers aan de wandeltocht nog wat van kunnen leren, bedenkt ze vol bewondering. Verder heeft ze de vrouw gedurende de hele week nog nooit betrapt op wat voor gemopper dan ook en dat is eveneens een verademing.

‘Is het hier altijd zo heet?’

De drieënvijftigjarige Loes blaast en zucht, terwijl ze zichzelf koelte probeert toe te wuiven en Noëlle wendt zich met een snel onderdrukte zucht in haar richting.

‘Meestal nog niet in deze tijd, maar ja, opwarming van de aarde, hè,’ laat ze er met een licht schouderophalen op volgen.

Ze weet dat ze zich er nu wel makkelijk vanaf maakt, maar ze heeft geen zin in een discussie te belanden over waarom er wandelvakanties worden georganiseerd met deze hoge temperaturen. Het is enigszins

ongebruikelijk, maar net als in Nederland zijn er nu eenmaal periodes dat het weer opeens anders is dan verwacht, deze week beduidend warmer dus. Voor hetzelfde geld had het geregend, dan hadden de deelnemers daar weer over geklaagd.

Na jaren in allerlei functies in het toerisme te hebben gewerkt, weet ze maar al te goed dat mensen nu eenmaal altijd wel iets vinden om over te klagen als ze dat willen; het zit blijkbaar in de aard van de mens om altijd iets anders te willen dan ze op dat moment krijgen. Gelukkig zijn er uitzonderingen, zoals Lucinda, maar de ervaring leert dat er in de meeste groepen meer klagers zitten dan mensen, die alles met een glimlach accepteren.

Ze wacht niet op een reactie van Loes, maar loopt door naar een ander stel dat druk bezig is hun rugzakken uit te pakken en allerlei etenswaar tevoorschijn haalt.

‘Alles goed hier?’ wil ze weten, terwijl ze even blijft staan kijken en zich verbaast over alle lekkernijen die het echtpaar aan het uitstallen is.

‘Ja hoor, zolang we de tijd krijgen van al dit lekkers te genieten, hoor je ons niet klagen,’ zegt de roodharige Ans met een verlekkerde blik naar de royale hoeveelheid eten.

‘Mooi, dat moet lukken dan. We blijven hier voorlopig een tijdje, dus eet smakelijk,’ wenst Noëlle.

Ze loopt naar haar eigen rugzak, die ze bij een van de picknicktafels heeft neergezet en besluit eerst een duik te nemen voor ze aan haar eigen, veel bescheidener uitgevallen, lunchpakket begint. Zoals gebruikelijk de laatste dagen heeft ze die ochtend haar badpak onder haar T-shirt en korte broek aangetrokken en ze loopt dan ook al snel het water in.

Het gevoel van het koele water tegen haar verhitte huid zorgt in eerste instantie voor kippenvel, maar al snel went ze aan de temperatuur en begint met kalme slagen te zwemmen. Het is heerlijk om zich even niet te hoeven bekommeren om de andere leden van de groep, hoewel er op de gebruikelijke kleinigheden na deze week geen echte problemen zijn geweest. Ze trekt al zes dagen met hen van hotel naar hotel, waarbij ze elke dag zo’n twintig kilometer afleggen wat in de toenemende hitte best een uitdaging is. Gelukkig is het vandaag de een na laatste dag. Morgen het laatste stuk naar Évora en vandaar gaat de groep óf terug naar Lissabon om het vliegtuig naar Nederland te pakken óf naar een andere bestemming als ze gekozen hebben om hun wandelvakantie af te sluiten met nog een verblijf elders. Ze weet dat Ans en haar man nog een weekje